І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 72. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го КВІТНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 19, 1972 No. 72. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

Вівторок, 18 квітня 1972

ПОЛІЦІЯ НЮ ЙОРКУ Й ОКОЛИЦЬ ДОКЛАДАЄ БАГАТО ЗУСИЛЬ, щоб війна поміж ґанґстерами різних „кланів" не розгорілася з небувалою силою. У Ню Йорку останнім часом було вбито з-поміж них уже 7 осіб. Комісія викликає відомих їй „голів родин", як Карло Ґамбіно й подібних, і докладно допитує. Війна між ґанґстерами розпочалася з минулого року, коли був убитий Кольомбо, один із профспілкових діячів італійського роду. Припускали, що в тому вбивстві винна група Ґалльо, якого було вбито невідомо ким 7-го квітня.

ДИРЕКТОР МИСТЕЦЬКОГО ЛІНКОЛЬН-ЦЕНТРУ в Ню Йорку Марк Шубарт, який відповідає за справи поширення освіти, повідомив, що при тому Центрі буде створено окремий громадський комітет, який займеться програмами для молоді. М. Шубарт сказав, що після однорічних студій виявилося, що молодь рідко коли приходить до Лінкольн-Центру, бо не має там своїх музичних, театральних та ін. програм.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ СХВАЛИЛА 85 мільйонів долярів на допомогу жидівським втікачам із Совєтського Союзу до Ізраїлю. Той законопроєкт про допомогу жидівським втікачам був внесений одночасно сенатором Е. Москі і сенатором Дж. Джексоном, але останній добивався, щоб було виділено 250 мільйонів долярів. Сенатор Джекоб Джевіц підтримав пропозицію про 85 мілн. долярів, вважаючи, що не можна видавати великої суми за кордон у той час, коли в самій країні не все гаразд із економікою. Сенатор Фулбрайт був взагалі проти такого проєкту.

НЕҐРИТЯНСЬКА ОРҐАНІЗАЦІЯ В ЗСА „Блек Мослімс", яка бореться за рівноправність неґрів та проти убогости, сама не належить до убогих орґанізацій: її майно нині оцінюється у висоті 75 мільйонів долярів.

КОМІСАР У СПРАВАХ ОСВІТИ У СТЕЙТІ НЮ ДЖЕРЗІ вирішив звільнити з праці викладача музики у школі в Вернадсі, бо він з учителя обернувся в учительку. Учитель Пол Монро Гроссмен піддався хірургічній операції і таким чином змінив свою стать, обернувшись із мужчини в жінку. Комісар у справах освіти вважає, що така переміна може погано відбитися на психіці дітей, яких вчив кілька днів тому пан Пол Монро, а тепер мала б учити панна Пола Мірієм Гроссмен.

У ВАШИНҐТОНІ КОНҐРЕСМЕНИ МОГЛИ обідати за здешевленими цінами в ресторані Палати Репрезентантів, де обіди коштували значно дешевше, чим у інших столичних ресторанах. Але коли вони повернулися з Великодньої відпустки, то й на собі відчули, що таке інфляція: стейк тепер і в ресторані Палати Репрезентантів коштує вже 4 дол., замість раніше 3-х дол., і так відповідно підвищились ціни на всі страви.

У ДОРОЗІ ДО ПЕКІНУ ЗНАХОДЯТЬСЯ лідери американського Сенату: голова тамошньої демократичної більшости Майкел Менсфілд і голова республіканської меншости, Гю Скотт, обидва з своїми дружинами. Комунокитайський прем'єр Чжоу Ень-лай запросив їх під час відвідин президента Ніксона у Пекіні.

В ІТАЛІЇ ЙДЕ гарячкова кампанія перед парляментарними виборами, які відбудуться 7 і 8 травня ц. р. На денному порядку вибухи бомб та сутички аґітаторів з поліцією, як теж сутички між лівими і правими екстремістами.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ВІДБУДУТЬСЯ в найближчу неділю вибори до автономного сойму провінції („краю") Баден - Вюртемберґ. Канцлер Віллі Брандт об'їздить ту провінцію в аґітації за свій парляментарний бльок соціял - демократів і так званих вільних демократів. Якщо вибори виграла б опозиційна Християнсько-демократична партія, то уряд Віллі Брандта міг би провалитись.

ОРҐАНІЗАЦІЯ ДЛЯ СПРАВИ ХАРЧІВ І ХЛІБОРОБСТВА ОПРИЛЮДНИЛА 35-сторінковий документ, що його склали після довгого і всебічного досліджування проблеми прохарчовування людськости. У тому документі поручається обмеження родин до двоє дітей, з уваги на загрозу, що забракне для людей харчів. Названа орґанізація є автономною аґенцією Об'єднаних Націй з централею у Римі.

ТЕРОРИСТИ У ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ ВБИЛИ в минулу неділю 16 квітня ц. р. одного британського старшину і двох вояків, — у відплаті за вбивство британським вояком 25-тирічного Джозефа МекКанна, який був членом штабу підпільної Ірляндської Республіканської Армії.

У ПАКИСТАНІ ЗНАХОДИТЬСЯ 400.000 бенґальців, які хочуть переїхати до держави бенґальців, Банґладешу. Між ними є коло 12.000 кваліфікованих державних урядовців і 28.000 військовиків різних ступнів. Пакистанський уряд у принципі погоджується на їх переїзд до Банґладешу, де живуть їхні родини і де вони дуже потрібні, але узалежнює це від полагодження справи понад 90.000 пакистанських військових полонених в Індії, куди забрано їх після двотижневої індійсько - пакистанської війни в минулому році.

БРИТАНІЯ І ФРАНЦІЯ РІШИЛИ поширити продукцію суперсонічного пасажирського літака „Конкорд", що його збудовано спільними британсько - французькими техніками і капіталом. Але водночас лондонська преса твердить, що „Конкорд" не всилі зробити безперервний лет з Европи до Америки, якщо мав би повний склад пасажирів і залоги.

КОМУНІСТИЧНА ПРЕСА У В'ЄТНАМІ ТВЕРДИТЬ, що під час минулонедільного американського бомбардування міста Гайфонґу пошкоджено також совєтський вантажний корабель „Симферопіль", який був заякорений у порті Гайфонґу і що був ранений один совєтський старшина на чердаку того корабля. Американські військові фахівці давно поручали замінувати порт Гайфонґ, який є головним пунктом постачання Совєтського Союзу для Північного В'єтнаму.

В ІНДІЇ ПРОГОЛОШЕНО, що делеґатом для початкових нарад із Пакистаном в справі замирення між тими двома країнами буде недавній індійський амбасадор у Москві, найближчий дорадник прем'єра Індіри Ґанді, Дурґа Прашад Джар. Індіра Ґанді хоче перевірити, чи пакистанському президентові Зульфікарові Алі Бутто залежить на повному замиренні з Індією чи тільки на повороті з полону в Індії 90.000 пакистанських військовиків. Від з'ясування цієї справи залежить безпосередня конференція названих індійського прем'єра і пакистанського президента.

„АПОЛЛО 16" МЧИТЬСЯ ДО МІСЯЦЯ, ЛУЩЕННЯ ФАРБИ НЕ МАТИМЕ ВПЛИВУ НА МІСІЮ

Гюстон. — Космічний корабель „Аполло 16" повною швидкістю мчиться до Місяця і ствердженe початково лущення ізоляційної фарби з місячної модулі „Оріон" не матиме жадного впливу на запланований висад на поверхні Місяця — інформують з Контрольного Центру Місії. Лущення ізоляційної фарби з місячної модулі спостережено кілька годин після випуску „Аполло 16", але дбайлива перевірка із Землі та самими астронавтами не виявила будь-якого механічного дефекту і причина цього лущення все ще загадочна. Здогадуються тільки, що це може бути наслідком надмірної горячі від вогню з ракет, що виходив у невідповідному напрямі. Місячна модуля „Оріон" обтягнена цією фарбою з метою, щоб її ще додатково ізолювати від соняшних променів. Виявляється, що фарба відпала головно з „носа" модулі, яким вона прикріплена до космічного корабля. Вхід корабля в місячну орбіту відбудеться в середу, 19-го квітня, він кружлятиме в цій орбіті і в четвер, 20-го квітня, астронавти капітан Джон В. Янґ і полковник Чарлз М. Дюк мають висадитися у модулі „Оріон" на поверхні Місяця, а комадор Томас К. Маттінґлі дальше кружлятиме в орбіті Місяця, очікуючи повороту Янґа і Дюка після передбаченого програмою місії 73-годинного побуту на поверхні та інтенсивних наукових дослідів, колекції каменів і пороху та інсталяції наукових інструментів.

Сенатська Комісія пропонує зменшення фондів на війну в Індокитаї в обмін за полонених

Вашингтон. — Сенатська Комісія закордонних відносин схвалила внесок, за яким мало б бути припинене фінансування всіх воєнних дій в Індокитаї збоку ЗСА після 1972-го року, якщо Ганой зобов'яжеться звільнити всіх американських полонених. Насправді ж таке врізання фондів малоймовірне, бо Ганой відмовляється випустити на волю американських полонених, а в Конґресі також не схильні до такого одностороннього припинення війни. У самому Сенаті є багато противників урізування фондів, а коли б такий законопроєкт і був схвалений, то він наткнувся б на певний і рішучий спротив у Палаті Репрезентантів. Але члени Сенатської Комісії закордонних відносин, очолюваної сенатором В. Фулбрайтом, розглядають своє рішення, як символічне, на знак протесту проти відновлення бомбардувань Північного В'єтнаму, що вже тимчасово припинене. Плян врізання фондів на війну в Індокитаї був внесений у формі додатку до законопроєкту про приділення фондів для Державного Департаменту і для Інформаційної Аґенції ЗСА. Рішення Сенатської Комісії про припинення фондів винесено після того, як її члени довідалися що державний секретар Віллям Роджерс повністю підтримує ідею бомбардувати Північний В'єтнам. У Сенатській Комісії 9 її членів голосували за урізання фондів, а 2 сенатори не забажали в тій справі висловити своєї думки.

Компанія Форда відкликає 423 000 автомобілів для перевірки

Дітройт. – Компанія Форда повідомила, що вона відкликає для перевірки дефекту, який може призвести до катастрофи, всю свою дотеперішню продукцію з 1972 року середнього розміру автомобілів: 396 000 типу „Форд Торіно" та „Меркурі Монтеґо" у ЗСА та ще 27 000 автомобілів такого ж типу в Канаді. Дефект стосується задньої вісі й сполученої з нею шестерні-колеса, що може вилетіти з автомобіля й призвести до катастрофи. Форд повідомив, що має вже зголошених подібних 16 випадків, хоча в жадному з них не було зудару з іншими автами та було тільки одно поранення. Відкликання на перевірку такої великої кількости авт — це один із рідкісних випадків у автоіндустрії. Подібне вже траплялося, але з моделями, які були в продукції вже чимало років. Тим часом, модель „Монтеґо-Торіно" з 1972 року є цілковито новою і дуже можливо, що в попередніх моделях такої проблеми не існувало. Причиною непоherладку в задній вісі може бути корозія, чи ржавіння, яке дає про себе знати після того, як авто наїздить яких від 5 000 до 9 000 миль. Якщо водій такого авта почує незвичайний звук у задній частині автомобіля, він повинен зупинитись, щоб не ризикувати випадком. Компанія Форда продає ті автомобілі з ґарантією на 12.000 миль і, якщо власник ще не встиг їх наїздити, змінюватиме дефектову частину безкоштовно.

Нове в судовому процесі Анджели Дейвіс

Сан Хозе, Каліфорнія. — Суддя Ричард Ернесон заборонив як захисникам підсудної Анджели Дейвіс, так і прокуророві, який веде проти неї справу, обговорювати процес із журналістами, щоб суд був якнайбільш безстороннім. А. Дейвіс обвинувачено в купівлі і принесенні зброї до суду, де потім сталося вбивство. Вона вже призналась, що купила й принесла зброю. Анджела Дейвіс — член комуністичної партії ЗСА, але її судять, лише за кримінальну провину із зброєю. Суддя звернувся з проханням до членів суду — лави присяжних, щоб вони старалися бути якнайбільш об'єктивними і щоб жадні газетні вістки на них не впливали. Суддя опитав лаву присяжних у цій справі. Недавно було вбито Дж. Керра, який нібито мав якесь відношення до збірки фондів на оборону А. Дейвіс. Захисники А. Дейвіс твердять, що суддя хотів викликати того Керра, як свідка, і пов'язати з ним справу Анджели Дейвіс, про що було опубліковано в місцевій пресі. Але суддя Р. Ернесон заявив, що смерть Керра в жадному випадку не пов'язана із судовою справою. Суд триває.

ЗВІЛЬНЕНО ЗААРЕШТОВАНИХ

Торонто. — Провінційний суддя дня 6 квітня проголосив вирок у справі підсудних за протикосиґінську демонстрацію в Торонті минулого року. Усіх 8 обвинувачених, в дому 7 українців та одного жидівської національности, визнано невинними й звільнено від усіх обвинувачень. Підсудних боронив адвокат Артур Малоні.

ЗСА НЕ ЗАЛИШАТЬ В'ЄТНАМ НА ПРИЗВОЛЯЩЕ — ЗАЯВИВ РОДЖЕРС

Вашингтон. — З'єднані Стейти вживатимуть всіх засобів, які потрібні, щоб припинити масову комуністичну інвазію у Південному В'єтнамі — заявив державний секретар Віллям Роджерс на засіданні сенатської Комісії для закордонних справ. Відкидаючи закиди „голубиного" голови названої Комісії, сенатора Фулбрайта, В. Роджерс заявив, що „не можна брати хвіст під себе і втікати" в В'єтнаму під тиском комуністичної аґресії. Але державний секретар Роджерс запевнив, що ЗСА не введуть американських наземних військ до бойових дій та не вживатимуть там атомової зброї. Сенатор Дж. Ейкен, республіканець ліберального крила з Вермонту, признав, що не можна допустити до того, щоб комуністи, запанувавши в Південному В'єтнамі, вирізали там дальших два мільйони людей. Тим часом совєтський уряд оприлюднив свою ноту протесту, що її два дні тому передав був американському амбасадорові у Москві, Джекові Бімові. У тій ноті Совєти твердять, що в американському бомбардуванні Гайфонґу були пошкоджені чотири совєтські кораблі, заякорені в тамошньому порті: „Симферопіль", „Борис Лавренєв", „Самуїл Маршак" і „Селенджа". Совєтська нота не вимагає відшкодування, тільки припинення таких дальших „провокаційних" дій. Американська відповідь схоплена в 5-ох точках і стверджує, що американське бомбардування стосується тільки ворожих військових цілей, а не „третіх сторін" і що ЗСА будуть дбати, щоб не перешкоджувати плавбі на міжнародних водах, але держави, які постачають офензивну зброю тим, що вживають її для своїх аґресій, мусять брати відповідальність за наслідки. Американська нота визнала, що коли дійсно совєтські кораблі були пошкоджені, то це сталося випадково і є річчю жалюгідною, але, зрештою нота не перепрошує Совєтів.

На воєнному фронті ситуація не змінилася. На відтинку міста Анлок південнов'єтнамські війська перебувають у тому місті, але комуністи не припинили наступу і панують над головним шляхом Сайґон-Анлок. В північній частині Південного В'єтнаму південні в'єтнамці перейшли до протинаступу. Дії американського летунства продовжуються.

Головою делеґації Північного В'єтнаму на Паризьку конференцію про В'єтнам Хуан Туі заявив, що комуністична сторона готова до переговорів явних або тайних, якщо ЗСА припинять бомбардування летунством і вернуться на Паризьку конференцію. Але він не сказав нічого, чи комуністи готові відмовитися від дальшої пропаґанди на тій конференції і переговорювати ділово і чи комуністи готові припинити свою офензиву у Південному В'єтнамі.

Президент Ніксон отримав і прийняв запрошення відвідати Польщу

Вашингтон. — Амбасадор комуністичної Польщі у Вашингтоні, Вітолд Тромпчинський відвідав президента Р. Ніксона і передав йому від польського уряду запрошення прибути — у зв'язку з відвідинами у Москві — також до Польщі. Президент запрошення прийняв і відвідає Варшаву 31 травня і 1 червня ц. р. Ричард Ніксон відвідав був Польщу у 1959 році, як тодішній віце-президент. Не зважаючи на загострення ситуації у зв'язку з В'єтнамською війною, вислано з Білого Дому до Москви групу 25-ох осіб, які мають в детайлях приготовити відвідини президента Ніксона, передбачені на 22 травня ц. р. Головою тієї підготовної групи, яка мала прибути до Москви в середу 19 ц. м., є генерал Брент Скавкрофт, один з асистентів Президента. Однаково з совєтської сторони, як з Білого Дому покищо не заперечено пляну відвідин Ніксона в СССР. За вісткою Юнайтед Пресс Інтернешенел, яку подала „Свобода" Президент і пані Ніксон відвідають також Київ.

Совєти погрожують Західній Німеччині зірванням торговельних зв'язків

Москва. — Член совєтського Політбюра Міхаіл Суслов заявив під час нарад двох Комісій Верховного Совєта над справою ратифікації німецько-совєтського пакту неаґресії, що коли б Німецька Федеративна Республіка (Західня Німеччина) не ратифікувала того пакту, то вона не може рахувати на користі з економічних зв'язків з Совєтським Союзом. Але Суслов висловив надію, що в Німеччині „переможуть сили мира над силами реваншу й війни" — давши таким чином політичну підтримку німецькому соціялістичному канцлерові Віллі Брандтові. Для ратифікації згаданого договору в західньо-німецькому парляменті треба 249 голосів, а коаліція Віллі Брандта розпоряджає формально тільки 250 голосами. Віллі Брандт і німецькі господарські кола, яким залежить на торгівлі з Совєтським Союзом, страшать опозиціоністів з Християнсько-демократичної партії совєтськими репресіями у випадку нератифікування того договору. Але німецька опозиція не відкидає того договору у принципі, тільки таврує його за те, що в ньому нічого не сказано про право німців до самовизначення.

У Москві „урочисто відзначили пам'ять президента ЗСА Франкліна Д. Рузвельта"

Як подала московська „Правда" з 13-го квітня, в Академії Наук СССР, з ініціятиви Союзу совєтських товариств Дружби, Інституту совєтсько-американських відносин та Інституту ЗСА Академії Наук СССР, відбулися збори, „присвячені пам'яті видатного американського державного діяча Франкліна Делано Рузвельта". На урочистих зборах у Москві відзначали, що „Для совєтських людей ім'я Рузвельта зв'язане в першу чергу з тим позитивним вкладом, який він вніс у справу зміцнення совєтсько-американських відносин". „Правда" подала, що „Рузвельт розумів, що співпраця із СССР відповідає життьовим вимогам його країни, американського народу".

Характерно, що такі „урочисті збори" відбулися не у зв'язку з якоюсь річницею. Можливо, вони призначені головно для президента Ричарда Ніксона перед його візитою до СССР.

В УВАН ДОПОВІДЬ ПРО ВИХОВАННЯ

Ню Йорк. — На пленарній конференції в домі УВАН при 100-й вулиці у неділю 23 квітня відбудеться доповідь д-ра Богдана Цимбалистого, о 4-й г. дня, на тему „Цілі і методи національного виховання нашої молоді в Америці".

УЛЯНА ДЯЧУК ОБРАНА НА ПОСТ КАСИРА УККА

Пані Уляна Дячук

Ню Йорк. — Пані Уляна Дячук, яка від смерти св.п. дир. Петра Пуцила 23-го лютого ц.р. виконує обов'язки головного касира Українського Народного Союзу, була обрана Радою Директорів УККА на надзвичайному засіданні минулої суботи, 15-го квітня, на пост касира також цієї репрезентативної установи, що його раніше займав св.п. дир. Петро Пуцило. Рада Директорів прийняла в цій справі рекомендацію Екзекутиви УККА. Як уже інформовано, в жовтні цього року має відбутися черговий Конґрес УККА, програма якого включає також вибір нової Екзекутиви. Рада Директорів на тому ж засіданні потвердила і запропоновані Екзекутивою деякі зміни в Політичній Раді, про що вже була мова у вчорашньому виданні „Свободи".

Переслідування в Україні, активізація студенства були предметом нарад СУСТА на Союзівці

Кергонксон, Н. Й. — Арешти діячів української культури в Україні, оборонна акція у вільному світі, тяглість студентського руху та відношення зорганізованого студентства до української спільноти були обговорювані в різних аспектах 70-ма учасниками студентської зустрічі, що її улаштувала в суботу і неділю, 15-16 квітня, 1972, на Союзівці Управа Союзу Українських Студентських Товариств Америки. В нарадах взяли участь представники вісімох громад: Ню Йорк, Філядельфія, Боффало, Сиракюзи, Балтімор, Вашингтон, Бінґгемтон і Ню Бронсвік, як рівнож п'ятьох членів Управи СУСТА та трьох представників Союзу Українських Студентів Канади.

Після відкриття зустрічі головою управи СУСТА Інею Гікавою, студенти заслухали доповідь проф. Володимира Одайника з Колюмбійського Університету про переслідування і арешти в Україні та реакцію українського суспільства, особливо молоді у вільному світі. Під час дискусії обговорено ряд заходів для ще більш інтенсивної акції в обороні людських прав, включно з петиціями до президента Ніксона та з вимогою, щоб на процеси над заарештованими в Україні були допущені американські юристи та обсерватори, як на це були згодилися американські судові власті в справі Анджели Дейвіс.

Репрезентанти СУСК, голова Марко Бийцун, секретар Галя Кучмій та член Управи Юрій Ковар, звітували обширно про працю СУСК на терені Канади, особливо широко розгорнену сітку студентів - активістів, які працюють по громадах під час літніх вакацій. На цей проєкт, впроваджений в життя в 1970 році, СУСК одержав субсидію від канадійського федерального уряду. Специфічні проблеми студенства були обговорювані учасниками в суботу по полудні в трьох групах. Резюме дискусій опісля подали провідники поодиноких груп на ширших нарадах. Крім акції в обороні людських прав, студенти присвятили особливо багато уваги орґанізації, більшій активізації молоді в українській громаді оживленню громадського життя дорогою внесення нових концепцій та нових ідей, тощо. Про тяглість українського студентського руху, поширення його та включення все нових кадрів студіюючої молоді, як рівнож про відношення до української преси говорив ред. Зенон Снилик. В дискусії забирали слово так студенти з Америки, як і з Канади.

В неділю, члени Управи СУСТА — Іня Гікава, Юліян Левицький, Юлія Кострибa, Ігор Макух та Ігор Длябога відбули короткі наради з представниками поодиноких громад. В суботу вечером відбулася товариська вечірка.

В загальному учасники ствердили, що скликування періодичних товариських зустрічей для обговорення актуальних справ впливає позитивно на внутрішнє життя зорганізованого суденства та його співвідношення до загалу української громади.

Округи УНС Ню Джерзі приготовляють „День УНС" на 10 вересня

Пасейк, Н.Дж. (С.Г.). — У четвер, 13 квітня, відбулись тут в Українській Централі ширші наради голів та членів Управ Окружних Комітетів Відділів УНС Нюарку, Перт Амбою, Джерзі Сити і Пасейку, у висліді яких схвалено, щоб заходами цих Округ відбути знову „Стейтовий День УНС Ню Джерзі" в неділю, 10 вересня ц.р. в Українському Селі в Бавнд Бруку. Обрано спеціяльний Комітет із представників всіх чотирьох Округ, який має зайнятись підготовою Дня і його програми. Почесним головою Комітету обрано головного предсідника УНС Йосипа Лисогора, а діючим головою голову Перт-Амбойської Округи інж. Омеляна Граба, який вже в попередньому році очолював подібний Комітет. Для справности праці Комітету обрано спеціяльних референтів: фінансову референтуру очолив Юліян Баранюк, голова Нюаркської Округи, господарчу референтуру очолив Іван Хомко, голова Пасейської Округи, а імпрезову референтуру очолив інж. Мирон Сірий, голова Джерзі-ситської Округи. Секретарем Комітету обрано Івана Рачинського із Перт-Амбойської Округи, пресовим референтом в українській мові обрано інж. Володимира Яніва, а в англійській мові Йосипа Воробця. До Комітету покликано

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВ. П. МАРІЯ ЧУМА З ГОЛУБІНКІВ ПОМЕРЛА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — В неділю, 16 квітня, тут померла св. п. Марія Чума-Голубінка, осиротивши мужа Миколу, дочки Розалію Полчі з мужем Гаррі і Наталію, сестру Анну в Україні та племінника Степана Чуму з родиною. Панахида в четвер, 20-го о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Томаса М. Квіна при 35-20 Бродвею в Асторії, похорон в п'ятницю, 21-го квітня, з церкви св. Юра в Ню Йорку о год. 9-ій рано.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Подорож під знаком запиту

Передбачена на другу половину травня подорож президента Ніксона до Москви опинилася під знаком запиту. Президент Ніксон двократно в останньому тижні підкреслив у своїх заявах, що „великодержави не можуть відпекатися своєї відповідальности за агресивні виступи своїх союзників, які діють доставленими їм засобами", — що, очевидно, аж надто яскраво вказує на Совєтський Союз, який своїми далекосяжними гарматами, ракетами, літаками типу МІГ й іншою новітньою зброєю уможливив комуністам із Північного В'єтнаму повести масову інвазію до Південного В'єтнаму. Існує логічний висновок, що та інвазія є вислідом свідомої і плянової політичної стратегії не Ганою, а Москви; щоб підірвати шанси Ричарда Ніксона у цьому виборчому році і щоб поставити Ніксона у дуже незручну ситуацію під час відвідин у Москві.

За твердженням коментаторів — Президент свідомий тієї совєтської гри і був докраю обурений, коли регулярна армія Північного В'єтнаму широким фронтом переступила демаркаційну лінію, попередивши свій наступ ураганним вогнем з отриманих від Москви далекобійних гармат та ракет. Було б неможливо, щоб в'єтнамські комуністи зробили це без виразної згоди, якщо не ініціятиви й заохоти, збоку Москви. Ніксон зареагував посиленим бомбардуванням комуністичних військових цілей на території не тільки Південного, але й Північного В'єтнаму. У свою чергу Москва „протестує" і погрожує „міжнародними політичними наслідками".

Це — типова совєтська гра: з одного боку старатися за довготерміновий американський торговельний кредит й обіцяти Америці купувати у неї зерна на 150 мільйонів долярів річно, як теж підкреслювати потребу „співіснування" включно з культурним обміном і спільними дослідами космічних просторів, — з другого підважувати впливи й інтереси ЗСА у широкому світі й сприяти ворожим американському Урядові течіям всередині Америки. В такій ситуації президент Ніксон дійсно — як представлено на одній карикатурі — мусів би ступати по линві потягненій між Білим Домом і Кремлем. Подорож до Москви мала рівноважити подорож до Пекіну. Але загроза для Америки була і є куди більша від Москви, як від Пекіну. І це знову виявилось яскраво на тлі подій у В'єтнамі.

Вперед у майбутнє

Новостворений юнацький український мистецький ансамбль „Євшан", що складається з дівочого хору „Євшан Зілля", танцювального ансамблю „Київ" та молодечої оркестри, закінчив свій вдалий виступ - концерт в Нюарку минулої неділі повстанською піснею „Вперед", виснивши, що цю пісню він адоптував, як свій символ - гимн.

Нарікання на „молоде покоління" притаманне кожному старшому поколінню. Як далеко в сиву давнину сягає історія, так завжди були побоювання, що з молодого покоління „нічого не вийде", що „все пропаде" враз із посивілими й полисілими „батьками народу" і разом з ними „світ скінчиться". Тим часом кожне нове покоління — цілком природно — перевищує батьків своїм вкладом у загальний розвиток, аж до часу, як само посивіє.

Виступ в Нюарку ансамблю „Євшан", про який мова, міг у кожному відношенні і з кожного аспекту не тільки заспокоїти, але й потішити затривожену душу батьків. Ансамбль зорганізувався з власної ініціятиви, сам приготовив і сам виконав програму. Думаємо, вона витримала б порівняння навіть з найкращими мистецькими і патріотичними, а рівночасно розваговими імпрезами. Програма була нова і свіжа, як і всі її виконавці, а при тому зворушливо рідна, своя. Очевидно, що тут і там могло трапитись недомагання — на світі немає нічого досконалого — але це справи не змінює. Головне в тому, що наша молодь доказала відданість своїй рідній культурі, збагачуючи її зміст та вкладаючи його в нові форми, що в її розумінні більше відповідають духові часу та її власному смакові.

Вітаючи „Євшан" з його великим успіхом, можна б його мотто „Вперед" доповнити згадкою, що тепер уже в багатьох наших громадах в Америці і Канаді, як і по інших країнах українського поселення, діють на славу „бунтівничі" організації нашої молоді, численні мистецькі та культурні ансамблі і товариства. Наша студентська молодь веде перед у протестаційних акціях в обороні нехтуваних комуністичним режимом в Україні людських прав, вона започаткувала і з подивугідним завзяттям продовжує збірку фондів на завершення Центру Українських Студій в Гарварді. Коротко — наша молодь іде вперед у майбутнє. Ансамбль „Євшан" дав на це переконливий доказ.

В. С-ко

СТАРИЙ СМОЛИЧ ЗГАДУЄ...

(Володимир Сосюра)

У лютневому числі київської „Вітчизни" Юрій Смолич виступив з продовженням своєї „Розповіді про неспокій", додавши цим разом до заголовка — „немає кінця..."

Про що і про кого пише тепер „майже клясик" і почесний голова кагебівського комітету, який своє довголітнє існування починав під назвою Комітету за поворот на родіну?

Пише він про Сосюру, Підмогильного, Косинку, Копиленка, Йогансена...

Складаючи звіт перед історією, старий Смолич представляє себе перед читачами „Вітчизни", як чи не найкращого друга усіх цих письменників, як „душу письменницького товариства", на початку 20-их років вічно голодного, обшарпаного, але „сповненого ентузіязмом і вірою в грядучий комунізм".

Ось згадує він про один вечір, проведений з Володимиром Сосюрою: „Багато віршів прочитав мені тоді Володя. І наїлися ми добре, бо в мене була якраз картопля, і ми її смажили на маїсовій олії, яка видавалася тоді в бляшанках „АРА" і різних допомогових організацій..."

Ніхто з молодих читачів Смоличевих спогадів не зрозуміє, що значить „АРА". А він сам цієї абревіятурної назви не розшифровує, збуваючись „різними допомоговими організаціями". Однак, нас напевно Смолич, що „АРА" — це „American Relief Administration", очолена Г. Гувером допомогова урядова установа, яка в часах голоду на Україні, в 1921-22 роках, врятувала від смерти сотні тисяч людей, передусім дітей. І жадної копійки за це християнське діло „американські імперіялісти та капіталісти" від совєтського уряду не одержали. Навпаки, коли в 1923 р. закінчила АРА на Україні свою діяльність, в офіційних совєтських джерелах сказано, що її апарат використовувався „для підтримки контрреволюційних елементів і шпигунства" (УРЕ. т. І, стор. 273).

Сосюра, — пише Смолич, — мав сотні приятелів. Чи був з-поміж них Смолич? Якби був, то мав би пригадати, як на початку 20-их років, у тоді ще неодруженого Сосюри, який жив у Харкові на Мироносицькому сквері в малесенькій кімнатці у мешканні проф. Мельнікова - Розведенкова, іноді взимку набивалося стільки молодих поетів і письменників, що посилали когонебудь на ріжок до аптеки, щоб купив подушку з киснем. Цей кисень з подушки випускали — і аж тоді можна було дихати присутнім у комірчині. Смолич, „найкращий друг" Сосюри, цього не пригадує.

Володя, — пише Юр. Смолич, — „перейнявся до мене довір'ям" і розповів про те, „як пішов бити буржуїв, як занесло його в петлюрівські козаки і як він перекинувся до червоних, а петлюрівці полонили його і розстріляли..." Так таки й „розстріляли", а Сосюра „довірочно" написав в одній із своїх опублікованих збірок:

І пішов я тоді до Петлюри,
Бо у мене штанів не було.
Скільки нас отаких
біля муру
Від червоної кулі лягло...

Скільки від червоної кулі лягло отаких, як Сосюра, донбасівських пролетарів?..

Сосюра, хоч був старим членом компартії, до смерти не опанував „політичної грамоти" і не встигав за постійними змінами генеральної партійної лінії. Коли Ленін у формі НЕП'у наставив на народи СССР грандіозну пастку, дозволивши приватну ініціятиву і дрібну приватну промисловість, щоб усе це потім експропріювати в користь держави, Сосюра, а з ним і інші комуністи, які вимагали замість того „поглиблення революції" і сатанинського підступу Ленінового не розуміли, писав:

Я не знаю, хто кого
морочить,
Тільки б я нагана
знову взяв
І стріляв би в кожні
жирні очі,
В кожну шляпку
і манто стріляв.

Отже, вистрілював би всіх тих довірливих непманів і непманок, над головами яких уже звисав „караючий меч революції" — апарат ЧеКа Дзержинського, Ленінового улюбленця.

З ніби опозиційних, „бунтарських" творів Сосюри Смолич згадує лише одну його поему „Махно", в якій критики дошукувались моментів ідеалізації цього ватажка українських анархістів. „Текст цієї недокінченої, в машинопису поеми Володька подарував був і мені, — пише Смолич, і тут же застерігається, що „її широко знали всі". А ми можемо додати, що презентував він ту поему замість гонорару навіть дентистці - жидівці, бо не мав грошей заплатити за вирваний зуб. Цитуючи дещо з поеми „Махно", Смолич безбожно перекручує її текст.

Слушно пише Смолич, що „Володя ніколи нічого не таїв з написаного, „захалявної" літератури з-під його пера не вийшло ні рядочка". Але затаює від читачів його надруковані у збірках поезії, які свого часу породили були широкий розголос і загрожували авторові арештом, а пізніше й розстрілом.

Не згадує або й не знає „найближчий друг" Сосюри, Смолич, що в кінці 20-их років написав був він біографічну повість „Пригоди червоного Дон - Жуана" і приніс її машинопис О. Слісаренкові до „Книгоспілки". Другого дня, вертаючи цей машинопис Сосюрі, Слісаренко порадив негайно його спалити. „Вже за одне навіть місце, — додав, — де ви, курсанти петлюрівської юнацької школи, розстрілюєте большевиків. А таких і подібних місць там багато"...

Із засудженого офіційною критикою і забороненого владою Сосюриного доробку з років 1921-1931 скомпоновано на еміграції книжку на 100 сторінок.

До цих поезій належать, зокрема, „Оддзвонила давно Революція", історичні поеми „Тарас Трясило" і „Мазепа", вірші „Два Володьки", „Серце", „Ти воскреснеш, Україно", „Перед шибеницею", „Любіть Україну" та багато інших.

Де б пак старому лисові Смоличеві у своїй „щирій" „Розповіді про неспокій" пригадати от хоч би такі рядки з Сосюриного вірша „Два Володьки":

Довго, довго я був
із собою в бою...
Обсипалось і знов
зеленіло в гаю,
пролітали хвилини,
як роки...
Рвали душу мою
два Володьки в бою,
і обидва, як я, кароокі,
і в обох ще незнаний,
невиданий хист,
— рвали душу мою
комунар
і
націоналіст...

Націоналістичне трактування Мазепи і Тараса Трясила в однойменних поемах і інших поезіях закидала офіційна критика Володимирові Сосюрі. Але про все це мовчить хитрий і не в тім'я битий Смолич. Натомість він зазначає, оскільки Сосюра вже канонізований по смерті в совєтській українській літературі, що „певна хиткість у позиціях (!?), певна, я б сказав, поспішність у вирішеннях була властива Сосюрі в усіх його вчинках". І, поминаючи

(Закінчення на стор. 4-ій)

Франц Липецький

МИРОВІ ЗАХОДИ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА

Такої оптимістичної думки є досвідчений закордонний кореспондент і асистент видавця тижневика-журналу „Тайм", Джан Скатт. У своїй промові, виголошеній в понеділок 3 квітня під час обіду, влаштованого Економічним Клюбом в Дітройті, Скатт доказував, що візита президента Ніксона в червоному Китаї і заповіджена на травень візита в Совєтському Союзі підносять вигляди на світовий мир і ведуть до врегулювання взаємовідносин між світовими потугами.

Так звану „тріянгуляцію" през. Ніксона пояснював Скатт в такий спосіб: Держава А для своєї користи договорюється з державою Б проти держави В. Для осягнення цієї цілі держава А мусить нав'язати контакт з державою Б, як і з державою В, до чого якраз веде теперішня закордонна політика през. Ніксона.

Від 1945 року, коли ЗСА були наймогутнішою державою світу, їх економічне й мілітарне становище значно змінилося. Тепер, за словами Скатта, Совєтський Союз перевищує ЗСА продукцією сталі і нуклеарних підводних човнів, а Західня Німеччина і Японія посідають більше золота, ніж ЗСА. Америка не є вже єдиною світовою потугою, а потугою між іншими світовими потугами. Доказом, що заходи през. Ніксона мають успіхи, є факт, що совєтський міністер закордонних справ, Андрей Громико, зволікаючи з поїздкою до Японії чотири роки, нагло змінив свою думку і восени минулого року відвідав Токіо, де, між іншим, згодився навіть вести дискусію на тему звороту Японії Курільських островів. Кремль також вислав до Пекіну делеґацію на чолі з заступником міністра закордонних справ Л. Ільїчовим з інструкціями вести розмови відносно малих територіяльних прикордонних змін на користь червоного Китаю.

Якщо през. Ніксонові вдасться переконати кремлівських лідерів, щоб вони здержали доставу воєнних матеріялів Північному В'єтнамові, теперішня офензива північнов'єтнамських військ мусітиме заломитися.

Скатт щойно повернувся з подорожі по Південній Азії і на підставі відомостей про скупчення великих північнов'єтнамських військових з'єднань і воєнного матеріялу на здемілітаризованій зоні знав, що почнеться офензива, і що військо Північного В'єтнаму займе на якийсь час північну смугу Південного В'єтнаму. Ціль цієї офензиви — здеморалізувати південнов'єтнамські війська. Але, як тільки погода покращає, американські бомбовики і важка артилерія завдадуть окупантам великих втрат в людях і матеріялі. Президент ні в якому випадку не вживе залишеної в Південному В'єтнамі американської наземної сили для протинаступу. Проте, ця наземна сила і так замала, щоб могла вплинути на хід боїв.

Внаслідок зміни закордонної політики американського Уряду змінилася ситуація на політичній шахівниці інших країн. Велика Британія вислала свого амбасадора до Пекіну, а представники Південної і Північної Кореї ведуть розмови, що рік тому були б неможливі. Таємні розмови, запевняв Скатт, ідуть між Тайванем (Формозою) і червоним Китаєм. Після смерти старих уже лідерів Чіянг Кай-шека і Мао Тсе - тунга владу переберуть молодші, поміркованіші люди, які дійдуть до якогось порозуміння.

Скатт передбачає, що Кремль домагатиметься від през. Ніксона достави в СССР технічного матеріялу і припинення пропаґанди в сателітних державах. Взаміну за це Ніксон настоюватиме, щоб Москва перестала доставляти Північному В'єтнамові воєнний матеріял, погодилася на закінчення воєнних дій в Індо-Китаї і приступлення до реальних мирових переговорів.

Чи прогноза Скатта здійсниться — покажуть найближчі місяці.

ЕКО ПРО СЕБЕ

Слово Едварда Козака під час ювілейного відзначування його 70-річчя в Ню Йорку в неділю 16-го квітня 1972 р.

У нас найперше кожному маляреві пишуть, до яких школів він ходив. Повираховують стільки різних академій та університетів, що років не вистарчає, аби в одним хлопі вмістилося. Потім так якось вийде, що чим менший артиста, тим більші і вищі школи скінчив.

Я гадаю, що важніше було би сказати, як хто зачинав, як його хтось на біду віднайшов і хто перший на малярську драбину підсадив.

Бо у школі, як у школі: дехто щось лизнув або і не лизнув, а декому тоті малярські параграфи і теорії так ударили дошкою по голові, що досі ходить непритомний, і сам не знає, що він тими фарбами на полотні чинить.

Не буду вам завертати голови, як я зачинав у Львові, бо це, хоч я ще не застарий, вже було дуже давно. І культури тоді не було ще великої, бо не було ще ані таких бомб, ані якогось полюшену, а Пікассо тоді щойно пробував у мистецтві ставати цапки.

І пікасят ще тоді не було, бо ще не народилися.

Кожний з нас, малярів, пробував бути або Новаківським, або старим Холодним, або щонайменше Нарбутом. Носили ми довге волосся і величезні краватки, хоч тоді про гіппісів ніхто ще не чув.

Кожний обов'язково був голодний, і хоч декому не вистарчало портків, у чім ходити, то зате кожний знав напам'ять пів Шевченка, пів Тичини і чверть Донцова.

Така тоді панувала мода, хоч наші тати казали: „Чисто хлопці подуріли!"

Одно було важне: ми тоді почувалися безпечні! Рятувало нас СЛОВО, оте, що коло нас поставив Шевченко. Бо скільки через наше гарне село не перейшло восн, скільки різних наїзників не забігало на наші сільські загороди і, прикладаючи револьвер до грудей наших чесних ґаздинь, репетували:

— Матка, мліка!

Тоді матка заслонювалася отим шевченківським словом і казала:

— Нікс ферштанден.

Збентежений наїзник не знав тоді, що робити. Звичайно — лишав молоко, але брав курку — і йшов собі.

Стерегло нас оте слово, як довго ми твердо стояли ногами на нашому рідному ґрунті: чи то був Київ, чи Львів, чи Міттенвальд.

Але, кедь нам прийшла карта їхати за океан, то на нас упав блідий страх, бо кожний боявся, що вже не встереже нас більше шевченківське слово, і треба записуватися на англійські курси.

Але малярам шкода було того часу. Допалися до фарб, які роздавала УНРРА, і малювали, як у гарячці. Мороз малощо не втопився у червоній фарбі, що ледве відрятували, а можете ще уявити собі, що діялося з Северином Бурачком, як допався до бурачкової фарби.

Біда була тільки з білою фарбою, бо давали замало, а купити навіть за цигаретки не було можливо, бо всю білу фарбу ще перед тим зареквірував Гітлер. Малювали всі німецькі танки набіло, щоб не було видно, як вони втікають з України.

Але був такий маляр Булавицький, який винайшов, що, замість білої фарби, можна уживати порошок до зубів. Треба було тільки змішати з олією, а з тим вже не було великого клопоту. Клав маляр руку на свічку, обсмалив і йшов до шпитальки, а там йому на поранення приписували олію на попарення.

Таким способом мальований образ не тільки добре виглядав, але в додатку йшов від нього запах на якого пів6льоку.

Врешті ми опинилися в Америці, і перед нами, якби сказав нудист, станула гола-голісенька правда: По-англійськи ми не знали — ані взуб.

Мій спонзор потішив мене:

— Вел, підете на роботу, то ен-цвей навчитеся.

Але на роботі так легко не було. Найперше — дали мені такий великий пензель, що я таким ще не малював. А на голову казали убрати білу шапку, яку додають даром до фарби, щоби не капало на голову. На тій шапці була виписана фірма, яка виробляє фарби. Не знаю, чи вона є теж у вас у Ню Йорку, вона в нас в Дітройті називає ся „ДРАКО"... Під таким оце гаслом я розпочав свою кар'єру в Америці.

З мовою теж пішло не зле, бо на роботі були самі італіяни, і зараз першого дня я навчився, що червоне — то „розо", зелене — „верде", а шпахтля — „казуоля". А як треба йти їсти, то — „манджаре".

Ледве я трохи привик до італійців і великого пензля, як мені усміхнулося дістати роботу у телевізії.

Мій спонзор вже мене не потішував:

— Вел, — казав, — щоби дістати таку роботу, то тра ще знати добре прононсіейшен.

Цим прононсіейшен вбив мені в голову клина, і я з тим клином пішов на першу, з моїм будучим босом, конференцію.

Пішла зі мною теж моя будуча партнерка, американка. По дорозі мене поучувала:

— Як ти є шур, то говори сам, а як ти не є шур, то подивися на мене. Тоді я, ніби нехотячи, втішаюся до розмови і скажу за тебе те, що треба. Ти вдавай, що розумієш, бо в Америці ніхто не любить бавитися з перекладчиками.

Потім каже таке:

— Я розвідувала, хто він цей директор, якого національного походження, щоб знати, як до нього психологічно підходити. Але ніхто не знає, лиш секретарка сказала, що правдоподібно — швед.

Прийшли ми до того шведа, він має вже перед собою

(Закінчення на стор. 4-ій)

о. М. М. Соловій, ЧСВВ
Оттава, Університет св. Павла

НА МАРҐІНЕСІ БРОШУРИ ПРО ПАТРІЯРХАТ

(5)

Що наша УКЦерква є автономна і повинна такою бути, про це не можна мати сумніву. Це і сам Свт. Отець Папа Павло VI визнав через урядову декляраціо Священної Конґреґації для Східніх Церков з 23-го грудня 1963 року: "... Український Католицький Митрополит Львова має уважатися Верховним Архиєпископом згідно (у межах) із канонами 324-339 ... (папського „Моту Пропріо") ... „Клері Санктітаті" (Гл. „Акта Сеціс Апостоліці", 1964, 214). Не було це „номінуванням" чи „призначенням", чи „підвищенням" у гідності нашого Львівського Митрополита-Архиєпископа, як це дуже часто писалось і ще пишеться в різних некомпетентних, особливо мирянських публікаціях, — але признанням і визнанням давноіснуючого права. Згадана папська деклярація прийшла не дорогою „відзначення" нашого Верховного Архиєпископа, як, наприклад, відзначення його кардинальською гідністю, але дорогою урядового й офіційного признання прав та привілеїв Львівських Митрополитів, які вони мали від самих початків існування Митрополії аж до Берестейської Унії і ще далі аж до самих початків Київської Митрополії. Ці права та привілеї мали наші Київські і Львівські Митрополити незалежно від того, чи вони їх виконували, чи наслідком різних несприятливих обставин не могли чи були перешкоджені їх виконувати.

Треба згадати тут, що ці привілеї і права Львівської Митрополії, як Верховного Архиєпископства, були дані не як „честь-відзначення" для митрополита Йосифа після того, як він прибув до Риму (в лютому 1963 р.!), але як офіційна відповідь на заключення кількох наших учених істориків - каноністів (наприклад, оо. Поспішіла, Патрила, Дозового, Стасева, Барана й інших), які в своїх докторських дисертаціях науково доказали, що Митрополитам Київським і всієї Руси, як теж їх наслідникам в уряді — Львівсько-Галицьким Митрополитам прислуговують права і привілеї Верховного Архиєпископства. Ці ж права і привілеї в Східньому Католицькому Праві майже зрівняні з привілеями Східніх Патріярхів.

І мусимо тут підкреслити, що признання тих прав і привілеїв наша УКЦерква здобула не „борбою мирян", не маршами на Вашингтон, не паплюженням Ватикану чи Східньої Конґреґації, не гучними протестами, ані навіть петиціями збоку духовенства чи Владик, але солідними арґументами з історії УКЦеркви та з канонічного східнього права, які доказали наші вчені каноністи й історики. Так могло статися і з підвищенням Верховного Архиєпископства, якщо б знову за цю справу були взялися наші вчені, церковні авторитети і були б доказали, що нічого не стоїть на перешкоді, щоб Львівсько-Галицьку Архиєпископію проголосити Українським (Київсько - Галицьким) Католицьким Патріярхатом.

Впр. о. Поспішіл заступає думку, що на підставі Східнього Канонічного Права можна поширити юрисдикцію Верховного Архиєпископа на українців-католиків, розсіяних по цілому світі. І на своє твердження наводить деякі прецеденси існування такої юрисдикції, себто позатериторіяльної, і в межах Східнього, як теж Західнього (Латинського) Права. Однак і сам автор мусить визнати, що це може статися дорогою леґальною і канонічною (стор. 12-14), бо покищо і в Східньому Канонічному Праві, як теж у Західньому (Латинському) базою церковної юрисдикції є територіяльність. Змінити чи змодифікувати цю базу можна тільки леґальним способом, тобто через зміну самого принципу, дотепер прийнятого в цілій Церкві, і то дорогою Папських Постанов. Це – далі – значить, що всяких відкликів на „інтереси" такої чи іншої Автономної, Патріярхальної чи Патріярхорівної Церкви, або самих тільки їхніх побажань чи вимагань — ніяк не вистачає самих по собі, щоб скасувати тисячолітні принципи церковного Права.

Правда, Ватиканський Собор Другий поставив деякі загальні засади і вимоги для реформи дотеперішнього Канонічного Права і пристосування цього ж Права до сучасних обставин, але тим самим він не занулював дотеперішнього Канонічного Права, тільки дав основи для його докорінної перевірки, яку мають перевести спеціялісти, а затвердити сам Вселенський Архиєрей. Доки того не зроблено, ніяка влада в Церкві, ані єпископська, ані митрополича, ані патріярша, ані навіть папська не може — на свою руку — відкликати „старе право" та „ввести нове".

Якраз тут — в інтерпретації нового Канонічного Права — ми, українці-католики, „загналися" безпотрібно в сліпий кут. Дехто твердив і писав, що дотеперішнє Східнє Право, а головно ж „Клері Санктітаті" вже не дійсне; ще інші фантазували про якесь „українське" право, а ще інші стали навіть поступати так, немовби вже постало понадтериторіяльне патріярше право, а навіть були намагання проти всякого права відсунути нашого Митрополита з Філядельфії від виконування його уряду (стор. 25). Це, очевидно, скінчилося невдачею, але стало джерелом недовір'я і Апостольської Столиці і деяких Владик та духовенства до форми поширення юрисдикції Верховного Архиєпископства без канонічних основ. Тут знову не можемо винуватити тільки Ватикан, Рим чи Римську Курію, але таки тих, що допустилися таких грубих канонічних помилок, або як о. Поспішіл це оформлює „a mistake caused by blindness of ecclesiastical authority for which we are ashamed when we leaf through the annals of history" (стр. 27).

(2). Щождо питання підвищення Верховного Архиєпископства Львівсько-Галицького до гідности Патріярхату, то Впр. о. Поспішіл також заступає правильну думку, а саме, що це може статися тільки „дорогою ласки, до якої немає леґального права" стор. 7 та стор. 48).

Таке твердження може виглядати дивним, але воно є не менше правдивим. Бо згідно з постановою Ватиканського Собору Другого (Декрет про Східні Церкви, кан. 11) встановлення нового Патріярхату належить або зарезервоване Вселенському Соборові або Римському Архиєреєві.

Цей момент також дуже часто переочують наші надто ревниві оборонці Патріярхату. Дивлячись на установу Патріярхату з „політичного" становища, вони підсвідомо переносять „політичні засади-принципи" і в церковну ділянку. Вони обурюються на Свт. Отця і „Ватикан" за те, що це й досі отягається проголосити Український Патріярхат. Однак мало-хто бере до уваги факт, що Патріярхат — це не почесний титул, як, наприклад, монсеньйор, кардинал, але єпископський уряд, зв'язаний з певною територією і вірними на цій же території, і цього уряду даний патріярх не може виконувати поза територією, незалежно від того, чи він власновільно залишив цю територію чи був приневолений наслідком примусу чи обставин. Східня Церква — почавши ще з IV сторіччя —, видала в цій справі дуже багато постанов („канонів)", які, хоч і перестарілі, та їх ще ніхто в Східній Церкві не відмінив новими.

(Далі буде)

ПІДГОТОВКА І ПЕРЕВЕДЕННЯ XI КОНҐРЕСУ УККА

(Доповідь екзекутивного директора УККА мґра Івана Базарка на засіданні Ради Директорів 15 квітня)

Стоїмо напередодні скликання XI Конґресу Українського Конґресового Комітету Америки в його підготові і переведенні.

Конґрес відбудеться в днях від 6-го до 8-го жовтня ц. р. в готелі „Комодор". Його програма розчислена на повних три дні праці.

П'ятниця, 6-го жовтня, велика заля в готелі „Комодор". Реєстрація від год. 8 ранку. О год. 11-ій відкриє Конґрес Президент УККА проф. Л. Добрянський. Молитва. Слідує відспівання двох гимнів: українського і американського. По гимнах відбудеться вибір Президії Конґресу в складі 10-ти членів. По виборі Президії слідує вибір ділових комісій Конґресу. Склад комісій буде вибраний на Пленумі і тільки ділові референти комісій, що їх повинна покликати Екзекутива УККА, увійдуть до складу комісій з покликання.

Тільки дві комісії з їх персональним складом будуть не вибрані, а проголошені на Конґресі; — це є: 19-ти членна Номінаційна комісія, що її, згідно зі Статутом, повинна покликати найближча Рада Директорів, і Статутова комісія, що вже була вибрана Радою Директорів в 1970 році, в такому складі: адв. І. Робертс, д-р І. Стахів, мґр Е. Лозинський, д-р П. Стерчо, д-р Б. Шебунчак, В. Сохан і мґр Іванна Рожанковська.

По виборі комісій і їх затвердженні, Конґрес повинен покликати такі ділові комісії:

1. Комісію Координації Виховної Дії та Організації Українського Шкільництва.
2. Комісію Координації Діяльности Студентських і Молодечих Організацій.
3. Комісію Розгляду Сучасного Стану в Україні і Оборони Прав Людини.
4. Комісію для Справ Науки і Культури. Треба мати на увазі, що в 1973-му році припадає 100-ліття створення Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка.
5. Комісію Церковних Справ.
6. Комісію Координації дій Жіночих Організацій.
7. Комісію Зовнішніх Справ.
8. Комісію Внутрішніх Справ.
9. Комісію Фінансову.
10. Комісію Резолюційну.
11. Комісію Верифікаційну.
12. Комісію Бенкетову.

Склад комісій повинен бути невеликий, щоб була осягнена більша працездатність.

Екзекутива УККА повинна намітити ділових Референтів Комісій. Їхнім завданням буде підготовити доповіді, намітити з доповідачами проєкти резолюцій з дотичних ділянок, якими займатимуться поодинокі комісії.

У продовженні нарад першого дня, по виборі всіх комісій, повинні піти всі звіти членів Екзекутиви УККА, а саме: проф. Л. Добрянського, Иосипа Лисогора, проф. Е. Жарського, Івана Базарка, — адміністративний і фінансовий звіти, Івана Винника — голови Контрольної комісії і мґра Ярослава Рака — голови Громадського Суду.

Всі ті звіти повинні бути виготовлені на письмі і увійти до книжки — Звідомлення із праці Екзекутиви УККА за час від жовтня 1969 р. до жовтня 1972 р. Така Конвенційна книжка, що охоплювала б і звіти, і платні оголошення, повинна появитися напередодні Конґресу, яку повинні отримати всі делеґати Конґресу. Усні звіти повинні бути тільки доповненням до видрукованих.

По звітах Екзекутиви ідуть запити делеґатів, а по запитах — ділова дискусія.

Того ж дня спільний полуденок повинен відбутися між годинами 2:30 - 3:30. В часі полуденку запрошені гості можуть виголосити привіти для Конґресу. Писемні привіти повинні бути відчитані в часі Сесії першого дня.

Другий день нарад — субота 7-го жовтня буде присвячений нарадам комісій, завданням яких буде обмірковувати і передискутувати проблеми і завдання, які стоять перед УККА, що має зберегти українську етнічну групу в Америці, як і інформувати англомовний світ про поневолення України. Комісії радять від год. 9 до 12:30 і від 1:30 до 6-ої.

Тоді, коли в першому дні Конґресу дискусія повинна йти до тем, порушених у звіті і дати вислів критичних поглядів на виконану працю УККА між X і XI Конґресами, то в другому дні Конґресу делеґати матимуть змогу дискутувати на нарадах Комісій багатогранно проблематику дії УККА в аспекті завтрішнього дня. Вислід дискусії другого дня повинен бути охоплений в резолюціях, що їх приготовлять дотичні референти комісій.

В суботу о год. 7:00 увечері повинен початися бенкет. В його програмі повинна бути промова - привіт представника Американського Уряду, одного сенатора і одного конґресмена — від Конґресу ЗСА. Відчитані будуть привіти. Тоді ж відбудеться церемонія передачі Шевченківських нагород волі. Мистецька частина коротка, — виповнена солістами.

Третій день нарад — неділя 8-го жовтня. По відслуженні Служби Божої, на місці в готелі, пленарні ділові наради повинні початися в год. 10:00. Звітують, по черзі представники ділових комісій. Їхні резолюції повинні увійти до однієї збірної, яку зреферує голова Резолюційної комісії.

Окреме місце того ж дня буде мати звіт Статутової Комісії, яка в міжчасі розгляне ті доповнення і зміни в Статуті, що наспіють до УККА. Проєкт тих змін Статутова Комісія, в означеному Статутом часі, надішле до всіх складових частин УККА. Номінаційна комісія, яка підготовляє список нових керівних органів УККА, у своїй підготовній праці повинна бути все в контакті зі Статутовою комісією. Та ж Номінаційна комісія запропонує Конґресові новий склад керівних органів УККА.

По виборах і по відмовленні молитви наступить закриття XI Конґресу УККА.

ТЕХНІЧНА ПІДГОТОВА XI КОНҐРЕСУ

Офіційне проголошення скликання XI Конґресу УККА відбудеться на найближчій Раді Директорів. Рада затвердить окреме Звернення до Українського Громадянства ЗСА, що буде підписане членами Ради Директорів, як і проводами Центральних Організацій і Товариств, що діють в системі УККА. Таке офіційне Звернення зі всіма належними підписами буде мати вплив на громаду, як і зобов'язуватиме ті Центральні Організації до вислання своїх делеґатів на Конґрес. По урочистім проголошенні на перших сторінках української преси — XI Конґресу УККА, Канцелярія УККА розішле всім українським Організаціям:

1. Повновласті для делеґатів.
2. Реєстраційні листки для делеґатів.

Пропонуємо реєстраційну оплату на Конґрес: дол.35. —, ту оплату має затвердити Рада Директорів. В тій оплаті делеґат має право отримати:

1. Безплатний білет на бенкет,
2. Безплатний білет на полуденок (ланч),
3. Конвенційну книжку,
4. Додаток до Конвенційної книжки — список делеґатів на XI Конґрес,
5. Течку з написом „XI Конґрес УККА",
6. Олівець з написом: „XI Конґрес УККА",
7. Конвенційну стяжку і відзнаку УККА,
8. Блокнот для записів.

Гості на Конґресі платитимуть окрему оплату: Дол. 10. — в якій то сумі одержать всі вещезгадані речі, але без білетів на ланч і на бенкет. Коли хтось із гостей бажав би взяти участь у ланчі, або в бенкеті, — платить окрему оплату, — ціну якої визначить Бенкетова комісія.

Центральні Установи і Організації повинні вислати до своїх Відділів окремого листа із заохотою вислати делеґатів і дати оголошення до Конвенційної книжки.

Хто має право бути делеґатом, — про це буде окреме повідомлення у пресі з наведенням дотичних параграфів Статуту УККА.

Повідомлення про XI Конґрес Канцелярія УККА вишле всім Центральним Українським Організаціям у Вільному Світі.

Округи УНСоюзу Ню Джерзі...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ще по 5 членів із кожної Округи, а саме: Округа Нюарк — пані Стефанія Стеців, мґр Омелян Ґрубський, Володимир Роговський, Мирослав Демчук і Володимир Щпирка; Округа Церт Амбой — пані Дарія Оріховська, Корнило Галушка, Михайло Захарко, Иосип Ярема, Іван Головко; Округа Джерзі Сіті — Дмитро Дидик, Михайло Жук, Петро Палка, Степан Островський і Володимир Козак; Округа Пасейк — Іван Блиха, Петро Головачук, Олександер Гнатюк, ІванБурней і Андрій Лопушанський. Голова Комітету інж. Омелян Граб, маючи досвід із попереднього року влаштовування такого Дня, подав обширний плян нового задуму. Передбачається багату мистецьку, спортову і розвагову програму. Рівнож будуть високоцінні виграші, які можна буде набути за низьку ціну. До участи в тому Дні будуть запрошені всі довколишні Округи. Чергові наради повного Комітету того „Дня" відбудуться 11-го травня в залі УНДому в Джерзі Сіті.

70-ЛІТТЯ НАРОДНОГО ХОРУ

У селі Горби, Глобинського району на Полтавщині селяни відзначили 70-ліття з часу заснування Народного Хору. Він був заснований ще за часів російської імперії, задля відповідного вшанування ювілеїв Тараса Шевченка та Івана Франка. „Молодь України" з 5 квітня повідомила, що „тепер у репертуарі хористів більше як 500 творів — українські народні пісні, мелодії народів нашої країни. Артистам аплодували трудящі Києва і братніх республік". Про справжнє відношення газети до хору видко з того, що у вістці навіть з нагоди ювілею не названо прізвища ні першого диригента - засновника, ані сучасного диригента.

ЕКО ПРО СЕБЕ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

мої рисунки, а зверха один з українським написом.

— Вот лінґвіч іс дет? — питається мене.

— Юкреніян...

— О, то ви єте українец! Мої тато тиж сут українцкий, але я є борн у Америка.

Потім перейшов до справи, і вже по-українцки пояснює, що я маю робити.

Моя партнерка тільки кліпає очима. Обернувся директор до телефону, а вона шепотом питає мене:

— По-якому ви говорите!

— По-шведськи, — відповідаю.

І так почалася моя праця в телевізії, хоч з тим „прононсіейшин" я мав не раз непорозуміння.

Якось виходимо ми гуртом із студії, і я пригадав собі, що я забув пера, якими малював.

— Ексюз мі, — кажу, — ай ферґат майн пенс...

Це викликало велику веселість і коментарі, але ви, хоч заріжте мене, донині не знаю, коли „пенс" значать пера, а коли — штани...

Або хотіли, щоб я виступав у малярськім плащі, але не у вузькім, як носять у Америці, але широкому, французькому. Шукали по всьому Дітройті, але такого не було. Тоді моя геніяльна партнерка прийшла на помисл, що такі плащі в Америці носять жінки, які сподіваються. Треба було тільки найти, щоб був гладкий і без узорів.

Прийшли ми до такого склепу, повно жінок, тільки я один між ними, як палець. Стою і стидаюсь, а моя партнерка каже, що потребує такого і такого плаща, чи, як вона казала, „смака".

Та, що продає, питається:

— Вот сайз, пліс?

Партнерка показала пальцем на мене:

— Ай донт нов, дец фор гім...

Все тоді на мене подивилося, і пока справа не вияснилася, то я мало не згорів на попіл.

Такі то я мав тарапати в Америці, та ще багато подібних, яких нема часу тут говорити.

В телевізії більше не працюю. Малюю собі дома, коло жони образки і як вмію і як не вмію.

Одна пані мені сказала на виставі: „Воно добре було би, як ви би малював такі образи як в'їзд Хмельницького".

Але я на тото, як казав Стефаник, вже застарий і дурний.

СТАРИЙ СМОЛИЧ ЗГАДУЄ...

(Закінчення зі стор. 2-ої).

все „засуджене і заборонене" в творчості Сосюри, підкреслює: „Можливо, ніхто не вмів так емоційно, схвильовано й переконливо виступати з поетичним словом в ідейній боротьбі, як саме Сосюра. Згадаймо його відповідь Маланюкові, власне, в його особі всій націоналістичній еміґрації за кордоном".

Годі сумніватися, що з глибокою емоційністю і щирістю написав під час другої світової війни Сосюра свій вірш „Любіть Україну" — нехай і виконував він цим завдання Аґітпропу, що перед німецькою навалою старався розпалити український патріотизм. Та коли минула в тому потреба і НКВД знову взялося за „буржуазних націоналістів", Сосюра зазнав гострої критики за цей вірш. Смолич про це не згадує.

Сосюра, пише Смолич, був наївний по - дитячому. Це правда, але вмів він у небезпечних моментах цю наївність прибільшувати і вмів бути актором. Не пише Смолич, що під час чисток, коли летіли голови його „друзів", Сосюра раптом занедужував на якусь „психічну недугу" і ввесь період чистки пересиджував у Харкові в психіятричній лікарні — на т. зв. Сабуровій дачі, а в пізніших роках у Києві — на Кирилівці.

Він багато пив, і енкаведисти це толерували: ліпше, мовляв, пиячити, як займатись політикою. В роках перед війною гонорари за поезії наказано було касирам видавництв платити не йому, а його черговій жінці, яких він мав чимало.

Незадовго перед смертю (помер у Києві 1965 р.) кружляв про тяжко хворого вже Сосюру такий анекдот: „Ну, як, Володя", здоров'я? У лікаря був?" — „Та був". — „Ну, і що ж він тобі сказав?" — „Та сказав, щоб не пив вина і пива". — „А за горілку нічого не казав?" — „Не казав"...

„Чи багато молодих сучасників, — питає Смолич, — що нині шанують талант поета й схиляються перед його поетичним доробком, знають, що й півстоліття тому, коли Сосюра тільки починав свій великий поетичний труд... вже й тоді був Сосюра справжнім кумиром в найширших колах молоді".

Смолич пише неправду. Сосюра вже давно перестав бути кумиром молоді, як найкращий український ліричний поет. За останні три десятки років блиснув він хіба єдиним своїм віршем „Любіть Україну" — і то не його формою, а патріотичним змістом. Як поет він уже задовго перед смертю себе пережив, і останні його збірки це — дешеві аґітки, переспіви власних, давніших поезій.

Як одного із „зачинателів" совєтської української літератури, Сосюру відзначено численними орденами і медалями. А під час останньої війни, — пише Смолич, — „коли Сосюра повернувся з відрядження на фронт, куди виїздив кореспондентом газети, він одержав бойову нагороду — орден Червоного Прапора".

За виїзд на фронт, за — як жартували справжні бойовики — „двогодинне перебування в зоні можливого артилерійського обстрілу" — бойовий орден! Ще одна бляшанка за десять збірок агітаційних, зовсім позбавлених колишнього таланту, поезій.

Розповіді про неспокій, що роздирає душу старого Смолича, справді немає кінця.

Ютика в поклоні Блаженнішому Верховному Архиєпископові

Мала парафія св. Володимира в Ютиці не осталась позаду великих метрополій, що величньо відзначали 80-річчя Голови Помісної Української Католицької Церкви Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Иосифа. Святкування у Ютиці почались 17-го лютого Святою Літургією в намірені ювілята. В суботу 19-го лютого відслужено теж Святу Літургію з участю всієї шкільної молоді, яка прийняла Святе Причастя в намірені ювілята. В тому ж намірені відслужено Торжественну Святу Літургію в неділю 20-го лютого, на якій всі майже парафіяни прийняли Святе Причастя у цьому ж самому намірені. Святу Літургію у неділю правив о. парох Богдан Смик у співслужінні о. Иосифа Лукашевича.

19-го лютого увечері відбувся концерт в пошану ювілята та добродійний бенкет. Хоча була негода наша простора заля була майже заповнена. На сцені на тлі Собору св. Юра пишався портрет ювілята, прибраний вишивками та квітами. Собор св. Юра та портрет — роботи нашої мисткині мгр Оксани Лукашевич-Полон.

Концерт розпочав хор шкільної молоді під орудою Наталки Топольницької. Відтак о. Иосиф Лукашевич — колишній учень Верховного — виголосив промову, в якій він говорив про працю ювілята як професора, виховника, ректора Богословської Академії, вченого й громадянина з-перед воєнних часів, його 18-літні терпіння й муки в совєтських тюрмах та таборах примусової праці на засланні в Сибірі, а вкінці його приїзд у вільний світ та його намагання привернути нашій Церкві давні права, які їй законно належаться. Закінчуючи промову о. И. Лукашевич побажав, щоб Блаженніший Верховний Архиєпископ у здоров'ї та силі дожив щасливого дня, в якому здійсниться найбільше його бажання — завершення нашої Церкви Патріярхатом. Після промови Володимир Літинський при акомпаньяменті Лесі Яцьків відспівав кілька пісень. Піяністка Галя Гнап відіграла Баляду Г-моль Шопена. Вірш Лесі Храпливої виголосила Володимира Смик. Володимир Літинський проспівав „Владико неба і землі" на тлі живого образу шкільної дітвори довкруги портрету ювілята. Піснею „Боже, вислухай благання", що її відспівали всі приявні, закінчився концерт.

Після концерту відбувся добродійний бенкет. Він проходив під враженням прослуханого концерту в пошану Голови Помісної Української Католицької Церкви. На бенкеті не було промов, тільки коротке слово - побажання о. пароха Б. Смика для Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Иосифа у його 80-річчя, після чого із грудей усіх учасників понеслось грімке „Многая Літа" його Блаженству.

Довго сиділи парафіяни церкви св. Володимира Великого у своїй залі в родинному гурті, забуваючи все буденне. Бо одна особа і одна ідея лучить нас усіх в одну велику, нерозривну сім'ю.

Н. С.

СПОРТ

„Український СК — Волейбольний Чемпіон"

Клівленд, Огайо. — Під таким наголовком „Клівленд Прес", із 28-го березня пише:

„Не зважаючи на вчорашню поразку 1:2 проти Литовського Атлетичного Клюбу, Український Спортовий Клюб („Львів" — доповнення О. Га.) здобув свій перший волейбольний чемпіонат Великого Клівленду в категорії чоловіків, закінчуючи сезон із відношенням (перемог до поразок) 16:1. Друге місце зайняли литовці, з відношенням 15:2..."

Виходить, що українці здобули свій чемпіонат ще перед цими змаганнями, які трактували як показову гру — натомість литовці напружили всі амбіції й сили, щоб скубнути українським чемпіонам бодай одну перемогу у зустрічі, в якій не було вже ніякої практичної ставки.

Щоденник „Прес" помиляється, кажучи, що це був перший чемпіонат українців. „Львів" був уже двічі чемпіоном Великого Клівленду — в рр. 1960 і 1961.

Цей чемпіонат, 1972-го року, нашій громаді смакує найбільше, бо цим разом його здобула дружина в чисто — українському складі (в рр. 196-61 у „Львові" грали два не-українці). А ще й в складі дружини немає ніодного фізичного великана так, що їхня бойова сила базується виключно на тренінґовій праці і дружній атмосфері співпраці і співборотьби під час змагань — образ спортово-виховної вартости ансамблю буде повний. Нашим змагунам — Юркові Попелеві, Орестові Стецякові, Ігореві Турчиневичу, Юрієві Гукові, Ігореві Ковалиськові, Євгенові Наконечному, Левкові Самокішину, Юрієві Кришталовичеві, й Зенонові Голембйовському — та провідникам, Михайлові Петрині (опікунові) і названому вже З. Голембйовському (капітанові і тренерові) ґратулюємо!

Крім цього повного успіху на міжнародному рівні, вітаємо новий успіх „Львова" на українській арені: під час пінґ - понґових чемпіонатів СУАСТ - Північ, у Клівленді, змагун „Львова", інж. Мирослав Сахно, здобув віцечемпіонат в індивідуальній конкуренції.

Сумівська „Скала" здобула видатний успіх у дружинних пінґ - понґових змаганнях, граючи в нічию (користь) 3:3 проти потужнього Мадярського Атлетичного Клюбу.

О. Га.

Шаховий турнір УСЦАК-у

Шаховий турнір за індивідуальну першість Української Спортової Централі Америки і Канади за 1972-ий рік відбудеться в днях 27-го, 28-го і 29-го травня (Меморіял Дей Вікенд) ц. р. в приміщеннях УСО „Тризуб" при 4932 Норд Брод Стріт, Філядельфія, Па. Турнір провадитиметься швайцарською системою, шість турів, по два тури в суботу, неділю і понеділок. Початок першого туру в суботу 27-го травня о год. 10-ій ранку. Учасників турніру не зобов'язує членство в Американській Шаховій Федерації. Вписова вкладка по 12 дол. від учасника; студенти та юньйори до 18-го року життя по 10 дол. Нагороди складаються з мандрівних чаш УСЦАК-у для ключевих місць та запевненого, високого Фонду винагород за перші п'ять місць і окремо для юньйорів, разом 500 дол.

Господарі та спонзори турніру, УСО „Тризуб", обіцяють певне число нічліґів для позамісцевих, своєчасно зголошених учасників.

Зголошення до турніру та за нічліґами проситься слати на адресу ланкового шахів УСО „Тризуб":

Сидір Новаківський, 1331 W. Ruscomb St., Philadelphia, Pa. 19141.

Ланка Шахів УСЦАК-у

„Чорноморська Січ" — „Вісла" С.К. 1:0

Юньйон 2-го квітня — Були це відложені змагання, у зв'язку з виступами „Ч. Січі" за Чашу ЗСА, що їх Управа Шейфер Ліґи призначила відбути, не зважаючи на Великодні святкування, з причини яких наша дружина виступила до цієї зустрічі без 5-ти своїх стартових змагунів. Єдиного і переможного ґоля у цих важливих змаганнях здобув Михайло Фарміґа з гарної акції Володимира Каздоби в 15-й хвилині. Після тієї перемоги „Ч. Січ" перейняла від Елизабет Айріш-Амерікенс, — позицію лідера в показнику табелі гор в „Мейджор Дивізії „Шейфер Ліґи Ню Джерзі.

„Чорноморська Січ" (мол. юнаки) — Саут Орендж С.К. 5:0. Переможні ґолі для „Ч. Січі" здобули: Лящук 2, Маканель 2 і Ілемський.

ГАКІВКА
„Чорноморська Січ" — „Рейнджерс", Пассейк 1:0

Нюарк 29-го березня — Після цієї перемоги в передостанніх мистецьких змаганнях Гаківкової Ліґи Велі Скейтерс „Січовикам" залишилася остання гра в Елкс. Після цього „Ч. Січ" візьме участь в кінцевих розгривках Ліґи „Плей оф". Трьох молодших гаківкарів „Ч. Січі": Потежний, Є. Семенюк і Набережний, що виступають в дружині доросту Ліґи, як надійні змагуни, відбули інтерв'ю і були фільмовані телевізійними спортовими кореспондентами на телевізійній станції ч. 3.

ВІДБИВАНКА
П'ять із семи відбиванкових дружин „Ч. Січі" візьмуть участь в першенствах УСЦАК-у

Дві жіночі (синя і жовта) та три чоловічі (синя, жовта й малинова) — дружини „Ч. Січі" вибираються на цьогорічні першенства УСЦАК-у, що відбудеться в суботу 29-го ц. квітня в Рочестері, Н. И. Кошти подорожі і інші зв'язані з цим видатки виноситимуть ок. 1.000 дол. Виїзд автобусом з Нюарку назначено на п'ятницю на год. 6-ту вечора із згаданими дружинами в таких складах: Жіночі (синя): О. Крочак, О. Ярош, Л. Сиґіда, Т. Дуяль, Р. Сорочко, Л. Мельник і Х. Клапіщак. (Жовті) О. Паславська, З. Стебельська, О. Напора, Р. Тимкевич, В. Потежна, Х. Голинська, Сидоряк, Х. Чайківська, Д. Сиґіда, М. Гуралечко. Чоловіки (сині): Н. Олесницький, О. Попович, Б. Вацлавський, В. Девріс, В. Роговський, И. Дуяль, М. Сітницький, З. Стахів. (Жовті): Ю. Бук, Р. Гентиш, Т. Кальба, Л. Кормелюк, М. Шилай, Ю. Ставничий, О. Стефанюк, А. Стефанюк. (Малинові): О. Лебідь, І. Сидоряк, Б. Бурачинський, Л. Турчак, Ю. Клапіщак, Ю. Юркевич, А. Бурачинський, А. Стефанівський, М. Баранецький, П. Мельник. Провідники й тренери: інж. А. Лапичак, інж. Б. Гайдучок, Ю. Ставничий, В. Клапіщак, О. Напора. В поїздці до Рочестеру візьмуть теж участь кілька інших членів Управи „Ч. Січі" на чолі з головою Т-ва М. Стебельським.

О. Твардовський

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 21-го КВІТНЯ 1972 р.

АСТОРІЯ, Н. И. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая 5-ий Відд. о год. 7 веч. в церковній залі при 37-09 31-ша Аве. Проситься чл. прибути і вирівняти вкладки. — М. Хоманчук, секр.

НЕДІЛЯ, 23-го КВІТНЯ 1972 р.

ГАМТРАМК, Міш. Місячні збори Т-ва М. Шашкевича 94 Відд. о год. 2-ій по пол., в Укр. Дем. Клюбі при вул. Грилінґ 2376. — М. Борисьскевич, рек. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. И. Місячні збори Б-ва св. Иосафата 217 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі при 292 Гадсон Аве. Проситься чл. вкладки вплачувати своєчасно. — Рекордовий секр.

ТАРЗАН, Ч. 6734. Генерал Ітс про тайну медсестри Наомі

Ітс до Джудда! Тільки для твоїх вух, полковнику! Я вислав медсестру Наомі джетовим бомбовиком на її просьбу. Поки ми зможемо перевезти сюди Тарзана шпитальним гелікоптером, вона була нашою найкращою ставкою, щоб врятувати життя Тарзанові... якщо безпечно приземлилась би...

...Тут вона й пальцем не кивнула для нікого, відколи Тарзан врятував її від отих канібалів мото-мото. Вона витягне його з халепи, бо вона хоче його живого... для себе, як свого чоловіка!